

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Kun en Spillemand

Citation: Andersen, H. C.: "Kun en Spillemand", i Andersen, H. C.: *Kun en Spillemand*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 112. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen05val-shoot-idm139867561057808/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Kun en Spillemand

Det Hele frembød et Udscende af de eensomme Relais paa Simpsonveien, naar Sneefog og Uveir nøde de Reisende til der at søge Ly. Kulden var stærk nok til at imaginere Bjerghøiden, og saae man ud i den graae Sneeluft paa de fremad glidende Ismasser, der i sælsomme, bevægelige Skikkelser glæde paa Strømmen, da var det ikke uligt Sky-masserne, som svømme henad Bjergsiderne.

»Det havde jeg ikke troet,« sagde *Peter Wik* leende, »at jeg mellem Sjælland og Skaane skulde have et Eventyr: som Albertus Julius! Kjender Herren den Bog? «Adskillige Søfarendes underlige Skjæbner.« Jeg har den i min Kahyt. Sulte kan man ikke, saalænge her er baade Ko og Kalv, og tørste ikke heller, naar Sneen ligger Alen høi. Enten bliver det aaben Sø, saa Skibe komme forbi, eller ogsaa fryser hun sammen, saa vi kunne komme til Amager og spise de grønne Urter, vi nu ikke have paa Suppen!»

Den Fremmede, Hr. Greve kaldte Gouvernanten ham, syntes lige-saa oprømt som den skikkelige Skipper. Gouvernanten tog virksom Deel i at gjøre Alt hyggeligt paa det Bedste. Høit oppe paa Hylden stode to gamle Leerfade, dem skurede hun i Sneen, og de maatte da tjene baade som Malkebøtte og Gryde. Qvægdriveren bragte frisk Melk, og fra Vognfoderet kom koldt Kjøkken og to Viinflasker. Ilden knittede lystigt og udbredte Varme, mens Blæsten ruskede i Vinduet, og Sneen fygede i hvirvlende Flugt.

Christians gik med megen Iver tilhaande, lagde Teppe og Kaabe tættere om *Naomi*, der endnu ikke ret kunde glemme sin Skræk; hun sad som et Billed af Marmor og fæstede sine store, mørke Øine paa ham. De viste, at den stærkeste Ild kan være kulsort.

Peter Wik sad paa Hug foran Skorstenen og nikkede bekjendt til Gouvernanten.

»Det gaar jo bedre nu,« sagde han, »end det gik sidst, vi vare sammen paa Søen, og da havde man dog reelt Vand under sig; den Gang saae Jomfruen anderledes elendig ud, nu gaar det bedre! Mindst havde jeg tænkt, at vi saa snart skulde træffes tilsøes!»

»Paa Landjorden ere vi dog ikke langt fra hinanden,« svarede hun. »Tæt under vore Vinduer ligger jo Skibet, mangel Morgen har jeg seet Dem paa Dækket, og om Aftenen kan jeg høre Deres Violin!«

»Saa ere vi Gjenboer i Havnen!« sagde *Peter Wik*.

»Det er Deres Violin, jeg har hørt?« spurgte Greven. »De er en me-